

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobkyně: **T. L. H. P.**, narozená X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, Jezová 1501, Bělá
pod Bezdězem
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 963/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2026, č. j. OAM-117/BE-BE01-VL15-Z-2026,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2026, č. j. OAM-117/BE-BE01-VL15-Z-2026, se ruší.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 12 269,40 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: X

Odůvodnění:

Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu trvání zajištění do dne 19. 5. 2026.
2. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a současně nebyly naplněny zákonné podmínky pro její zajištění. Předně namítá, že žalovaný dostatečně nezdůvodnil, proč jí nebylo možné uložit některé ze zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu namísto zajištění, které je vůči těmto zvláštním opatřením subsidiární. Žalovaný argumentuje „*hrubým nerespektováním právního řádu ČR i EU*“, aniž by bylo zřejmé, co konkrétně za toto hrubé nerespektování považuje. Opomíjí přitom, že žalobkyně nevěděla o rozhodnutí o navrácení, které vydalo Maďarsko. Žalobkyně byla v dobré víře, že na území České republiky (dále jen „ČR“) pobývá legálně. V jejím případě nejsou splněny podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Dále není podle žalobkyně z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel. Zmiňuje jednak rozhodnutí o zajištění vydané policií, jednak protokol o podání vysvětlení ze dne 23. 1. 2026, aniž by uvedl, jaký z těchto dokumentů byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Totéž platí o konstatování, že je vedena v evidenci SIS a že se na ni vztahuje rozhodnutí o navrácení vyhlášené Maďarskem, jelikož žalovaný neuvedl, z jakého podkladu vychází. Žalovaný také žádným způsobem neodůvodnil závěr, podle kterého měla žalobkyně na území EU pracovat nelegálně. Jde přitom o skutečnost významnou ve vztahu k možnosti uložení zvláštních opatření namísto zajištění. Dále žalovaný nevzal v úvahu podklady, které mu žalobkyně předložila před vydáním napadeného rozhodnutí, a to doklad o zajištění ubytování, prohlášení známé žijící v ČR o poskytnutí bezplatného ubytování a finančního zajištění a dále doklad o oznámení své adresy pobytu na území ČR. Ačkoliv jsou tyto dokumenty významné pro úvahy o vhodnosti využití zvláštních opatření, žalovaný se s nimi nijak nevypořádal. Napadené rozhodnutí je proto i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 9. 2025, č. j. 20 Az 26/2025-26, v němž soud v obdobné věci konstatoval povinnost správního orgánu zohlednit všechny nové podklady, kterými disponuje. V této souvislosti také upozorňuje, že žalovaný neuvedl, jaké konkrétní informace mu poskytl policejní orgán podle § 87 odst. 1 zákona o azylu. To je zásadní, neboť stejné doklady, které předložila žalovanému, poskytla i policii. Pokud žalovaný tyto informace obdržel, měl povinnost se s nimi vypořádat.
3. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou. Ve svém vyjádření k žalobě shrnul skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí s tím, že na jejich základě dospěl k závěru, že u žalobkyně byly splněny podmínky pro zajištění, přičemž mírnější zvláštní opatření se jevila jako nedostačující a neúčinná. Současně sdělil, že v daném případě nebylo vydáno žádné nové rozhodnutí o zajištění a žalobkyně je stále zajištěna na základě napadeného rozhodnutí.

Podstatný obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje: X

4. Soud ze správního spisu, který mu byl dodán toliko v prosté kopii, zjistil, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem (dále jen „policie“) ze dne 24. 1. 2026, č. j. KRPU-17764-30/ČJ-2026-040022-ZZC-MO (dále jen „první rozhodnutí o zajištění“), byla žalobkyně zajištěna za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen zákon o pobytu cizinců). Policie stanovila dobu zajištění na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění shrnula zjištěný skutkový stav, tedy že žalobkyně byla dne 23. 1. 2026 kontrolována policejní hlídkou. Na místě se prokázala platným cestovním dokladem s maďarským vízem platným do dne 30. 8. 2024. Dále předložila maďarské povolení k pobytu platné do 28. 4. 2026. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 23. 1. 2026 žalobkyně uvedla, že ze své vlasti vycestovala naposledy v červenci 2024 letecky do Maďarska. Do ČR přijela 22. 1. 2026 na návštěvu za kamarádkou a měla v úmyslu po pár dnech ČR opustit. Není si vědoma, že na území ČR a Evropské unie (dále jen „EU“) pobývá neoprávněně. Ohledně rodinné situace sdělila, že má v zemi původu manžela a tři děti. Návrat do vlasti je podle ní zcela bezpečný, nic jí tam nehrozí a nemá žádný důvod, proč by nemohla opustit území ČR a EU. Policie dále uvedla, že lustrací v informačních systémech zjistila, že je žalobkyně vedena v systému SIS jako státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení podle čl. 3 Nařízení (EU) 2018/1860 s platností do dne 4. 5. 2030, které vyhlásil stát Maďarsko s lhůtou pro vycestování do dne 12. 5. 2025 (rozhodnutí o navrácení je identifikováno pod schengenským ID č. 0021.02 0000022937393 0000 0001.01; dále jen „rozhodnutí o navrácení“). Policie proto dospěla k závěru, že jsou v případě žalobkyně dány důvody pro zajištění, a že by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření bylo nedostačující a neúčinné. Proto za účelem realizace vycestování přistoupila k zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců.
5. Dne 30. 1. 2026 podala žalobkyně v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová (dále jen „zařízení pro zajištění cizinců“) žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 3 a násl. zákona o azylu. Téhož dne zástupce žalobkyně sdělil, že převzal zastoupení žalobkyně a současně přiložil prohlášení třetí osoby o zajištění ubytování a prohlášení k žádosti o propuštění ze zajištění, ve kterém tatáž osoba, která měla žalobkyni zajistit ubytování, uvedla, že žalobkyni osobně zná, pojí je přátelská vazba z Vietnamu a z důvodu přátelské vazby žalobkyni finančně zajistí, včetně prostředků na případné dojíždění a kontroly na pracoviště správního orgánu. Znovu zopakovala, že žalobkyni zajistí bezplatné ubytování na adrese ve Vejprtech.
6. Dne 2. 2. 2026 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu zajistil žalobkyni v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu trvání jejího zajištění do dne 19. 5. 2026. V odůvodnění stručně shrnul dosavadní průběh řízení, tedy že žalobkyně požádala o azyl dne 30. 1. 2026 a že byla dne 24. 1. 2026 zajištěna za účelem vycestování. Žalovaný shrnul obsah protokolu ze dne 23. 1. 2026. Uvedl, že jsou dány důvody pro zajištění žalobkyně a že mírnější donucovací opatření by byla nedostačující a neúčinná. Žalobkyně pobývá na území EU neoprávněně ode dne 13. 5. 2025. Žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany až po zadržení policií, a jejím zajištění za účelem realizace. Z její výpovědi ve správním řízení vedeném podle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo nic, co by jí v případě skutečného zájmu bránilo podat

žádost dříve. Z jejího jednání je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podala toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vycestování, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jejím zajištění stala reálnou, a že pokud by k jejímu zajištění policií nedošlo, sama by tento krok nikdy neučinila. Žalovaný má za prokázané, že propuštění žalobkyně ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť lze důvodně předpokládat pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR i EU. V průběhu řízení o zajištění vedeného policií bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně nerespektovala svou zákonnou povinnost vycestovat z území EU. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že by žalobkyně mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný tak shledal naplnění podmínek pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Také posoudil, že žalobkyně není zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

7. K uložené délce zajištění žalovaný uvedl, že ačkoli považuje podání žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu za účelové, není vyloučeno, že nebude nezbytné posuzovat žádost standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Zatím lze podle žalovaného předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, tedy přibližně v polovině standardní zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Při stanovení doby zajištění dále zohlednil i lhůtu 15 dní pro podání žaloby. Společně s průměrnou celkovou lhůtou 5 dnů na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení tak stanovil celkovou dobu zajištění na 110 dnů (90+15+5 dnů).

Splnění procesních podmínek

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 46a odst. 8 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Proto ji věcně projednal.
9. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Neshledal totiž důvod odchýlit se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS]. Napadené rozhodnutí přezkoumal na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stíženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS).
10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť účastníci o nařízení jednání do 5 dnů od podání žaloby nepožádali a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Současně pro tento postup byly splněny podmínky podle § 76 s. ř. s.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje: X

11. Žalobkyně namítá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevyjádřil k možnosti uložení žalobkyni mírnějších opatření a také nebyly v jejím případě splněny zákonné předpoklady pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť její jednání nepředstavovalo nebezpečí pro veřejný pořádek.
12. Žaloba je důvodná.
13. Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.
14. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
15. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
16. Napadené rozhodnutí však i přesto neobstojí.
17. Zajištěním cizince dochází k citelnému zásahu do jeho základního práva na osobní svobodu (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci *John proti Řecku* ze dne 10. 5. 2007, stížnost č. 199/05, *Rusu proti Rakousku* ze dne 2. 10. 2008, stížnost č. 34082/02, *Rashed proti České republice* ze dne 27. 11. 2008, stížnost č. 298/07, a *Saadi proti Spojenému království* ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03), na něž odkazuje i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, nebo ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19). Zajištění je proto přípustné jen za striktně definovaných podmínek. Musí vždy sledovat vymezený účel, musí být stanoveno na nezbytně nutnou dobu, nesmí dojít k jeho svévolnému prodlužování a lze k němu přistoupit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření. Správní orgán je proto mimo jiné vždy povinen posoudit, zda v daném případě nepostačuje žadateli o udělení mezinárodní ochrany uložit (mírnější) zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu, vůči kterým je podle § 46a odst. 1 ve spojení s § 47 odst. 2 zákona o azylu zajištění subsidiární.
18. Žalovaný rozhodl o zajištění žalobkyně jakožto žadatelky o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu s tím, že může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Výkladem neurčitého právního pojmu „nebezpečí pro veřejný pořádek“ ve smyslu odkazovaného ustanovení se opakovaně zabýval NSS, podle jehož závěrů tento pojem nelze vykládat jako jakékoli porušení právních předpisů, nýbrž musí jít o hrozbu jednání představující **skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nezbytné přihlížet k individuálním okolnostem konkrétní osoby** (srov. rozsudky ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013-30, ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6

Azs 33/2014-45 nebo ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 37/2016-55). Proto zpravidla nepostačuje dovozovat nebezpečí pro veřejný pořádek toliko z jediného případu nelegálního pobytu či prvně zjištěného nerespektování pravomocného a vykonatelného správního vyhoštění či povinnosti vycestovat, neboť takové jednání bez dalšího nedosahuje požadované intenzity zásahu do základních zájmů společnosti (srov. rozsudky ze dne 10. 3. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016-30, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 6 Azs 71/2016-50 nebo opět ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 37/2016-55). Stejně tak za nedostatečné důvody nelze považovat ani typické průvodní jevy nelegálního pobytu (např. absence pojištění, finančních prostředků, pracovního povolení či bezdomovectví), resp. bagatelní porušení dalších povinností (např. neuhrazení správního poplatku), jelikož ani tyto okolnosti samy o sobě nenaplnují skutečný, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku (srov. rozsudky ze dne 8. 4. 2015, č. j. 5 Azs 57/2015-18 a ze dne 23. 8. 2024, č. j. 6 Azs 186/2024-27). Naopak o nebezpečí pro veřejný pořádek lze uvažovat **tam, kde se nejedná o izolované porušení pobytového režimu, ale o vzorec jednání svědčící o tom, že dotčená osoba dlouhodobě či opakovaně a vědomě nerespektuje autoritu veřejné moci a základní pravidla právního řádu.** Zejména půjde o případy opakovaného maření či obcházení výkonu vykonatelných rozhodnutí (typicky rozhodnutí o vyhoštění, zákazu vstupu či povinnosti vycestovat). Případně je-li takové jednání provázeno dalšími přitěžujícími okolnostmi zvyšujícími jeho intenzitu a aktuálnost; např. dotčená osoba své protiprávní jednání aktivně zakrývá nebo ztěžuje jeho kontrolu (např. manipulací s identitou či doklady, obcházením evidenčních a oznamovacích povinností), případně kdy její jednání přechází do trestněprávní roviny nebo je spojeno s opakovanou úmyslnou trestnou činností, anebo kdy bezprostředně ohrožuje život a zdraví jiných osob či jiné základní zájmy společnosti (srov. rozsudky ze dne 12. 10. 2016, č. j. 2 Azs 122/2016-79, ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014-45, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1 Azs 193/2015-29, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 275/2015-38, ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Azs 99/2015-26, ze dne 19. 2. 2015, č. j. 9 Azs 81/2014-56, ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016-32, a ze dne 13. 2. 2020, č. j. 10 Azs 299/2019-27).

19. Žalovaný dovedl nebezpečí plynoucí ze strany žalobkyně pro veřejný pořádek a současně i nemožnost uložit jí namísto zajištění některé ze zvláštních opatření z toho, že pobývala na území EU bez platného oprávnění, pracovala zde nelegálně a žádost o mezinárodní ochranu podala až po svém zadržení policií.
20. Závěr o naplnění předpokladů pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu tedy opřel o jeden zjištěný případ nelegálního pobytu žalobkyně a běžný průvodní jev s ním související (nelegální výkon práce). Takové jednání však ve smyslu výše citované judikatury nedosahuje intenzity skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku. Z napadeného rozhodnutí, ale ani ze správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně pobytová pravidla porušovala opakovaně či dlouhodobě, že by nerespektovala dřívější pravomocná rozhodnutí správních orgánů či soudů, že by se dopouštěla trestné činnosti, anebo že by její jednání vykazovalo takovou míru svévole či hrubého nesouladu se základními hodnotami chráněnými právním řádem, jež by byla způsobilá založit důvodné obavy z ohrožení veřejného pořádku. Jednání žalobkyně, jak vyplývá ze správního spisu, nezakládá bez dalšího potřebu omezení osobní svobody zajištěním, ani nevhodnost užití mírnějších zvláštních opatření.

21. Žalovaným dovozované účelové podání žádosti o mezinárodní ochranu se pak s důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu míjí. Na případy, kdy byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému návratu do země původu, dopadá speciální ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Tento důvod zajištění byl do zákonné úpravy zařazen právě v reakci na nadužívání důvodu podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu i v případech, kdy nebylo dáno skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu tedy představuje samostatný důvod pro zajištění. Pokud se však žalovaný, který je mimochodem ústředním správním úřadem ve věcech cizinců a uprchlíků [§ 12 odst. 1 písm. h) zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky] a byl iniciátorem předmětné novely zákona o azylu, která nový důvod zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zavedla, rozhodl postupovat podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, tížila ho povinnost řádně odůvodnit, že žalobkyně může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tedy skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Je nutno si uvědomit, že ve hře je ústavně garantované základní právo na osobní svobodu, které je pod přísnou ochranou soudní moci. Nelze proto od soudu v tomto kontextu očekávat, že bude za žalovaného opravovat právní kvalifikaci pro omezení osobní svobody žalobkyně či domýšlet další důvody, pro které by bylo možné žalobcovu osobní svobodu omezit „lépe“ nebo podle přílehlavějších ustanovení (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2016, č. j. 6 Azs 71/2016-50).
22. S ohledem na uvedené je právní posouzení žalovaného týkající se naplnění předpokladů pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu nesprávné, přičemž tato vady mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
23. Současně žalovaný pochybil v tom, že se vůbec nevypořádal s listinami předloženými žalobkyní, které osvědčují, že má v ČR po dobu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu zajištěno ubytování i finanční prostředky k zajištění obživy vč. prostředků na případné dojíždění na kontroly u správního orgánu. Tyto listiny jsou přitom pro posouzení možnosti uložení zvláštního opatření podstatné, jelikož skutečnosti z nich plynoucí mohou vypovídat o možnostech a ochotě žalobkyně plnit režim zvláštních opatření (např. setrvat na území ČR a osobně se hlásit žalovanému v předem stanovené době). Zajištěné ubytování a prostředky na obživu a dopravu tak mohou být způsobilé zpochybnit závěr, že bez omezení osobní svobody zajištěním nelze zaručit účast žalobkyně v řízení a podřízení se důsledkům rozhodnutí o její žádosti o mezinárodní ochranu. Soud ze správního spisu přitom ověřil, že obsahuje doklady (potvrzení o zajištění ubytování a též prohlášení k žádosti o propuštění ze zajištění), ve kterých konkrétní osoba přislíbila zajistit žalobkyni jak ubytování tak finanční podporu. Přestože jsou listiny založeny ve správním spisu, tak se žalovaný k těmto skutečnostem v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil, ani nevysvětlil, proč je nepovažuje za věrohodné či významné, nedostál tak požadavku na přezkoumatelnost odůvodnění podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ani povinnosti přihlížet ke všemu co vyšlo v řízení najevo včetně toho, co uvedli účastníci, podle § 50 odst. 4 správního řádu, ani povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné pro

nedostatek důvodů, a je tak naplněn důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

24. Pro úplnost soud uvádí, že za důvodnou nevyhodnotil žalobní námitku, podle které žalovaný dostatečně neozřejmil, z jakých podkladů čerpal rozhodné skutečnosti. Byť není odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto ohledu formulováno precizně, z jeho kontextu je zřejmé že žalovaný vycházel i ze skutečností zjištěných a shrnutých Policí ČR v prvním rozhodnutí o zajištění, tj. z okolností vedoucích k zahájení řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců, z obsahu vysvětlení žalobkyně vč. sdělení vypovídajícího o trvajícím nelegální výdělečné činnosti, z výsledků lustrace v informačních systémech týkajících se rozhodnutí o navrácení vyhlášené Maďarskem apod. V tomto ohledu nelze považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Závěr a náklady řízení

25. Z výše uvedených důvodů soud konstatuje, že je napadené rozhodnutí v části týkající se možnosti uložení mírnějších opatření nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a v části týkající vyhodnocení pojmu „nebezpečí pro veřejný pořádek“ je nezákonné. Soud tak napadené rozhodnutí zrušil jak podle § 76 odst. 1 písm. a) tak podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Soud však již nerozhodoval o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s., neboť zrušením napadeného rozhodnutí, které bylo prvním úkonem v řízení, zde již není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36).
26. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 269,40 Kč. Její náklady tvoří náklady na právní zastoupení, a to jednak plná odměna advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) v sazbě 4 620 Kč za úkon podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Dále paušální náhrada hotových výdajů advokáta za dva uvedené úkony právní služby v sazbě 450 Kč za úkon podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. A současně také náhrada za daň z přidané hodnoty z odměny a náhrady hotových výdajů ve výši 21 % dle § 47 odst. 1 písm. a), odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Náhradu nákladů řízení soud uložil žalovanému zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně (§ 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 o. s. ř. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. února 2026

Martina Kotouček Mikolášková v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: X